

LA DECISIÓ

per DIETRICH BONHOEFFER

El missatger roman prop de la paraula i la paraula, prop del missatger, ara i en l'eternitat. Tres vegades anima Jesús els seus deixebles amb les paraules: «no tingueu por». Allò que ara experimenten d'amagat no romandrà ocult, sinó que es revelarà davant de Déu i dels homes. El sofriment més secret que se'ls ocasioni té la promesa de ser un dia manifestat, per a condemna dels perseguïdors i glorificació dels missatgers. Tampoc el testimoni dels apòstols no quedarà en tenebres, sinó que es convertirà en un testimoni públic. L'evangeli no ha d'ésser una secta secreta sinó una predicació pública. Encara que avui es trobi arraconada en certs indrets, a la fi dels temps omplirà tota la terra per a salvació o condemna. L'apocalipsi de Joan profetitza: «Vaig veure després un altre àngel que volava pel mig del cel, portant una bona nova eterna, per anunciar-la als habitants de la terra, a tota nació, tribu, llengua i poble (14,6)». Per tant, «no tingueu por».

No és als homes als qui s'ha de témer. No poden ocasionar gaires mals als deixebles. El seu poder acaba amb la seva mort corporal. I la por a la mort han de superar-la els deixebles amb el temor de Déu. Allò realment perillós no és el judici dels homes, sinó el judici de Déu, no és la corrupció del cos, sinó la condemna eterna de l'ànima i del cos. Qui tem els homes, no tem Déu. Qui tem Déu, no tem ja els homes. El predicador de l'evangeli hauria de recordar diàriament aquesta frase.

El poder concedit als homes per breu temps en aquesta terra depèn de la ciència i de la voluntat de Déu. Si caiem en mans dels homes, si la força humana ens causa sofriment i ens fa morir, podem estar segurs que no tot ve de Déu. Ell, que no permet que cap ocell caigui a terra sense la seva voluntat, no deixarà que succeeixi als seus res que no sigui bo i profitós per a ells i per a la causa que defensen. Estem en les mans de Déu. Per això, «no tingueu por».

El temps és breu. L'eternitat, llarga. És un període de decisió. El qui es mantingui ferm en la paraula i la confessió de la seva fe, veurà com Jesús el defensa a l'hora del judici. El coneixerà i declararà a favor seu. El qui defensi Jesús durant la seva vida serà defensat per ell en l'eternitat. Però si algú s'avergonyeix del Senyor i del seu nom, si el nega, també Jesús s'avergonyirà d'ell i el negarà a l'eternitat.

La separació definitiva ha de pronunciar-se ja a la terra. La pau de Jesucrist és la creu. I la creu és l'espasa de Déu en aquest món. Crea dissensions. El fill contra el pare, la filla contra la mare, els veïns contra el cap de família, tot això per amor al regne de Déu i de la seva pau; és l'obra de Crist a la terra. Resulta sorprenent que el món acusi d'odi a l'home que portà l'amor de Déu a la humanitat? Qui pot parlar d'aquesta manera sobre l'amor patern o matern, sobre l'amor al fill o a la filla, sinó el destructor de la vida o el creador d'una vida nova? Qui pot reivindicar tan exclusivament l'amor i el sacrifici dels homes, sinó el seu enemic mortal o el seu salvador? Qui introduirà l'espasa en les famílies, sinó el maligne o el Crist, príncep de la pau? Són molt diversos l'amor de Déu als homes i l'amor dels homes a la seva pròpia família. L'Amor de Déu als homes implica la creu i el seguiment, però en ells es troba la vida i la resurrecció. «El qui perdi la seva vida, per mi, la trobarà», Aquí parla el qui té poder sobre la mort, el Fill de Déu, que avança cap a la creu i la resurrecció portant amb ell els seus.